

Guia Musical 1977-78 19

El Banc de la Plaça de Catalunya

EDITORIAL

DECLARACIONS, PROMETENCES I POLITICA MUSICAL

Recentment, en el suplement titulat «Arte y pensamiento» del rotatiu madrileny «El País» (21 de maig de 1978), aparegué una detallada entrevista d'Enrique Franco amb el senyor Aguirre, Director General de Música, en la qual es passava revista a totes les qüestions que aquesta branca de l'expressió té plantejades en l'actualitat i en la qual s'apuntaven les solucions immediates i a llarg termini.

No podria dir si el to de les declaracions és convincent, però en tot cas m'ha semblat neutre i poc operatiu i una mica il·lusori.

Afirma el senyor Aguirre que en el pressupost d'enguany hi ha una partida per a invertir en la promoció d'orquestres no estatals que depenguin de les corporacions locals.

En relació al tema de les orquestres de cambra diu que «nuestra sensibilidad respecto a la música de cámara queda probada en la reciente formación de la Orquesta de Cámara Española». Del context, deduïm que l'orquestra de referència és també madrilenya. En parlar del problema operístic —que em permeto de creure que afecta tota la Península— apunta solucions vinculades només a la capital, com són la construcció d'una sala de concerts «amplia, funcional i democràtica (?)», que Madrid no tiene i «re-conversión del Real» i —mentre es procedeix a les dites operacions— «organización del Teatro de la Zarzuela. prácticamente estatal, como teatro lírico de Madrid».

No són molt diferents les perspectives geogràfiques que tenen els trenta milions de

celtíbers que no viuen a Madrid en relació al ballet perquè està prevista la formació en dates immediates d'un ballet clàssic de cambra. Recorda també que s'ha creat el «Ballet Nacional Español». Director: Antonio Gades. Domicili: Madrid.

Al llarg de l'entrevista es tracta també dels problemes dels compositors, de les bandes de música civils i militars, de la política dels encàrrecs, del tracte amb la música lleugera, de l'Orquestra Nacional —naturalment— i en un moment determinat se li fa la pregunta: «¿Y en materia coral?» *Suspense*. El senyor Aguirre, el dia 23 de desembre de 1977, amb la notícia del canvi de director de la Nacional i de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, anuncià la creació d'un cor professional a Barcelona. La resposta que dona el senyor Aguirre és evasiva. Diu: «Los dos coros del Estado no deben, en mi opinión, servir únicamente música de macro-conciertos, sino ser fraccionados en agrupaciones más pequeñas y especializadas, por ejemplo, en el cultivo de la riquísima polifonía española.» Queda clar.

Han passat cinc mesos d'aquell anunci, i no s'ha tornat a parlar —almenys públicament— d'aquell primer projecte descentralitzador. Les iniciatives i les realitzacions s'han quedat i s'han cenyit —ho hem constatat— al microcosmos cultural del centre. L'ona expansiva de la nova política musical no ha arribat encara a les províncies. Però, és que hi ha nova política musical?

MANUEL VALLS

ORFEO CATALÀ

El dia 18 de maig se celebrà l'homenatge al mestre Lluís M.ª Millet, amb un concert integrat exclusivament per obres seves. La primera part anà a càrrec de la soprano M.^a del Carme Bustamante la qual, acompanyada al piano per Manuel Garcia Morante, interpretà una escollida selecció de composicions demostratives del particular encert amb què Lluís M.ª Millet ha cultivat el *lied*. L'Orfeo Català, sota la direcció de Lluís Millet, cantà a la segona part de l'audició diverses obres corals de l'homenatjat; pàgines on s'hi feren patents la volada lírica i el domini absolut del tractament vocal, algunes de les quals absolutament antològiques en el gènere. Finalment, amb la col·laboració de molts ex-cantaires i sota la pròpia direcció de Lluís M.ª Millet, fou interpretat «El rústec villanet», «El cant de la senyera» i «Els segadors» en l'harmonització del fundador de l'Orfeo Català.

A la mitja part del concert fou ofert al mestre Lluís M.ª Millet, públicament, una placa commemorativa i el primer exemplar del volum «Divuit cançons per a veu i piano» que perpetuarà de faísó idònia la justesa de l'homenatge.

Assistí al concert el President de la Generalitat, senyor Josep Tarradellas, juntament amb el conseller de cultura, senyor Pi i Sunyer. Finalment, el dia 23, tingué lloc a l'Hotel Ritz el sopar d'homenatge ofert per l'Orfeo Català, que comptà amb l'adhesió de diverses entitats culturals i artístiques de la nostra ciutat (Secretariat dels Orfeons de Catalunya, Ateneu Barcelonès, Centre Excursionista de Catalunya, Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, Conservatori Superior de Música del Liceu, Cercle Artístic de St. Lluç, Reial Cercle Artístic, Foment de les Arts Decoratives, Omnium Cultural, Institut d'Estudis Catalans, Gran Teatre del Liceu, Fundació Pau Casals, Fundació Güell, Obra del Ballet Popular, Associació de Cultura Musical, Patronat Pro Música, Joventuts Musicals, Patronat de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, Amics dels Museus i Forum Musical). Adhesions a les quals cal afegir moltes d'altres, els signants de les quals volgueren fer constar explícitament el seu afecte i aplegi al mestre Millet; sense propòsit exhaustiu, siguin mencionades les de Tomàs Garcés, Xavier Montsalvatge, Osvald Cardona, Josep Alsina i Bofill, Montserrat Tusell, vídua de Fèlix Millet, Societat General

d'Autors d'Espanya, Angel Colomer del Romero, mossèn Pere Ribot, Emili Pujol, Roser Matheu vda. Gallardo, Josep Vilardaga, Antoni Coll, Josep M.ª Roma, Francesc Figuerola, Narcís Casal i Vall, Rafael Frühbeck de Burgos, Francesca Callao, Juli Panyella, Pere i Francina Vallribera, Manuel i Berta Vallribera i Mir, Maria Canals, Manuel Oltra, Jordi Roch, i els membres de l'Associació Catalana de Músics Dolors Cano, Joan Casals, Elisenda Climent, Joaquim Colomer, Miquel Farré, Antoni Ros Marbà, Enric Ribó, M.ª Carme Talleda, Núria Trias, Josep M.ª Vagué, i Rogeli Vila, etc. etc.

El vicepresident I de l'Orfeo, senyor Faus, oferí l'homenatge i glossà adientment les facetes del mestre Millet com a músic, compositor, director, pare de família i ciutadà. Finalment, i amb emocionades paraules, Lluís M.ª Millet agrai tantes mostres d'afecte tot recordant tants i tants col·laboradors com ha tingut al llarg de la seva gestió al front del cor.

L'acte es cloqué amb la interpretació d'«El cant de la senyera».

El diumenge dia 4 de juny, l'Orfeo Català donà un concert extraordinari a Vic, en ocasió del 75è aniversari de l'Orfeo Vigatà. L'audició tingué lloc a l'antiga església dels Trinitaris, auditori i sala d'actes de l'Orfeo Vigatà que era inaugurada amb aquest concert. Sota la direcció de Lluís Millet, l'Orfeo interpretà amb èxit molt remarcable un programa integrat per obres de polifonia vocal (Willaert, Jannequin, Monteverdi), harmonitzacions de cançons tradicionals (P. Donostia, N. Bonet, Lluís M.ª Millet, R. Subirachs i Cumellas Ribó) i composicions religioses (Lluís M.ª Millet i Pau Casals). Cal destacar, també, i de forma molt especial, la interpretació conjunta amb l'Orfeo Vigatà de «La sardana de les monges» de Morera, «El caçador i la pastoreta» de Botei, «El rossinyol» de Pérez Moya i el «Cant de la senyera» de Millet, cançons que enardiren el nombrosíssim públic que omplí completament l'ampli recinte. El concert finalitzà amb una reeixida versió de l'inefable «Magnificat» de Vivaldi en la interpretació del qual col·laboraren amb l'Orfeo Català el Conjunt Instrumental de Barcelona i els solistes vocals Francesca Callao (soprano), Rosa M.ª Ysas (mezzo) i Josep Benet (tenor), tots sota la direcció de Lluís Millet.

Boutiques de El Corte Inglés.

Una nota de elegancia, en las grandes veladas.

No ponga límites a su elegancia, destáquela con los más bellos vestidos de fiesta y cóctel.

Con los maravillosos tejidos de nuestra Boutique.

Con los smokings y trajes de fiesta, en alpaca y colores oscuros, de línea más actual.

Con los más variados y selectos complementos.

El Corte Inglés

FESTIVAL INTERNACIONAL
DE MÚSICA DE BARCELONA
octubre 1978

Membre de l'Association Européenne
des Festivals de Musique

XVI EDICIO

Amb el patrocini i col.laboració de:

AJUNTAMENT DE BARCELONA • GENERALITAT DE CATALUNYA
DIRECCIÓ GENERAL DE LA MÚSICA • FUNDACIÓ GÜELL
FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS DE BARCELONA
CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS
INSTITUT ALEMANY DE CULTURA • INSTITUT BRITÀNIC
INSTITUT FRANCÈS • R. T. V. E.

Organització: FORUM MUSICAL

26 CONCERTS

CURSOS INTERNACIONALS
D'INTERPRETACIÓ

EL FESTIVAL ALS BARRIS

EXPOSICIONS - CONFERENCIES

MUSICA A L'ESCOLA

CICLE CINEMA MUSICAL

Sol·liciteu programa detallat a taquilla

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

VENDA ABONAMENTS: JUNY I JULIOL

A taquilla de 17 a 20 h.

MIRADOR

Al suplement dominical del rotatiu madrileny «El País» del dia 21 de maig, fou publicada una extensa entrevista del crític Enrique Franco amb el senyor Jesús Aguirre, Director General de la Música; GUIA MUSICAL es complau a transcriure aquesta intervui, la primera part de la qual és publicada en aquesta edició; la segona i última, ho serà al número vinent.

La creació de la Direcció General de Música, dins del Ministeri de Cultura, i el nomenament del senyor Jesús Aguirre com a titular del càrrec han constituït notícies a remarcar en l'esdevenir de la vida musical espanyola. La personalitat intel·lectual d'Aguirre, ben coneguda en les seves diverses vessants, i les noves estructures de l'Administració en matèria musical, han fet pensar tothom no solament en una sèrie de propòsits aïllats, més o menys brillants, sinó en el naixement d'una política musical pensada i realitzada amb amplitud de mires i rigorós concepte estructural. Fa pocs dies, foren donats a conèixer els primers plans d'aquesta política. Ara —en oberta conversa amb el Director General de Música— volem assolir major i més precisa informació sobre una sèrie de temes, idees i projectes que són en l'ànim de tots.

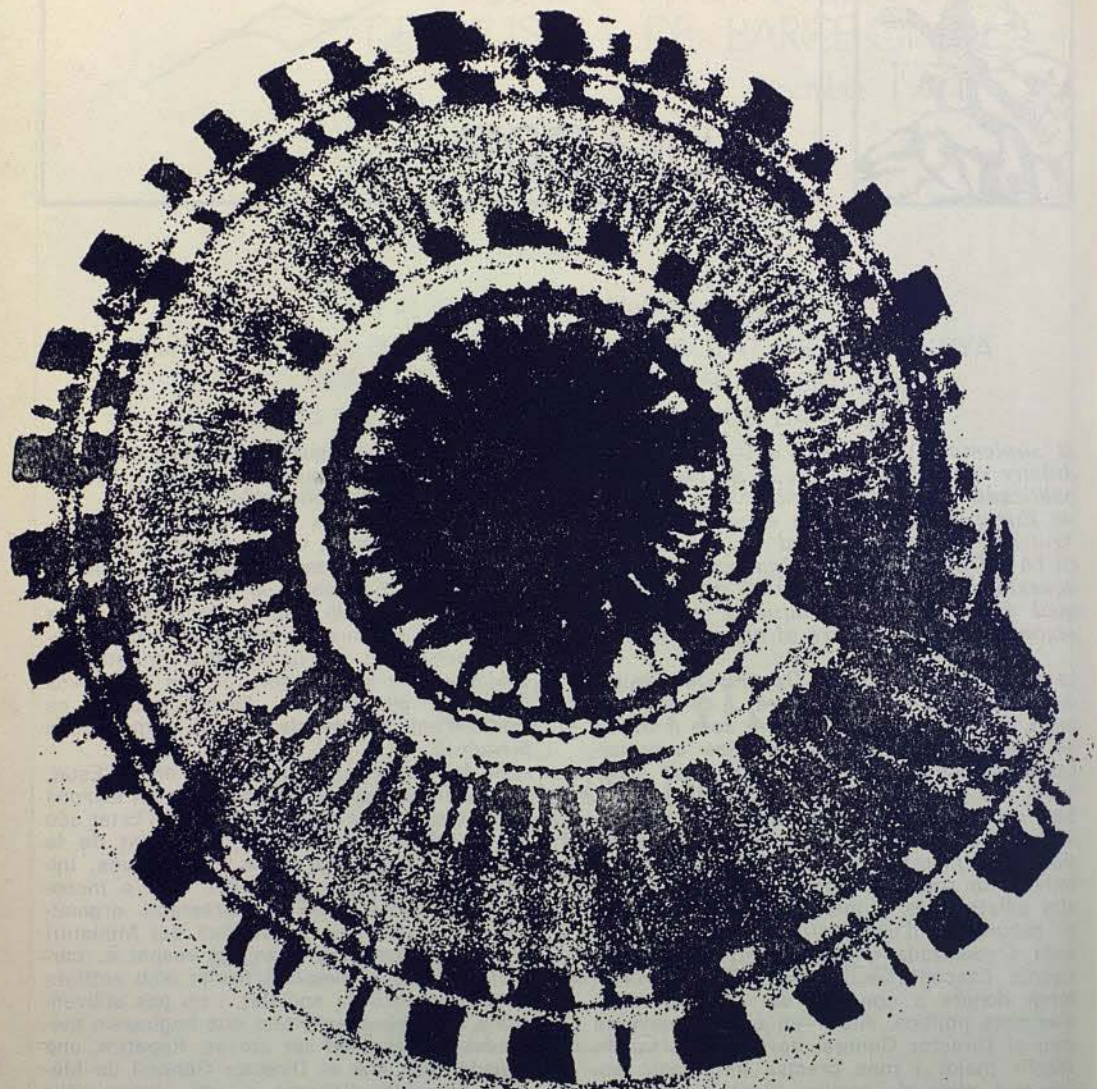
—A manera d'obertura. ¿Vol sintetitzar-nos l'esquema ideològic al qual respondran les futures accions de la Direcció General de Música?

—Tant de bo el Director General de Música pogués saltar-se (tal com Montesquieu volia que fes el bon escriptor) els espais intermedis. Establertes les finalitats de la nostra política musical hem d'anar —i no només per limitacions pressupostàries— acostant-nos-hi, tot alternant per tant el treball a l'oferta amb el treball a la demanda. La demanda ens empeny a seguir en els espais intermedis. La nostra oferta té una meta última: renovació per extensió de la política

musical. I un mitjà que jutjo el més idoni: donar suport als conjunts de música estable en les localitats espanyoles.

—¿Creu possible la col·laboració de la societat amb l'Estat, a través d'iniciatives, ajuts tècnics, morals i econòmics o bé acabarà l'Administració havent de suportar les càrregues de tot allò que es faci? ¿En quina mesura els organismes musicals centrals seran decisoris i en quina altra orientadors, col·laboradors o receptors de les iniciatives regionals, provincials i locals, tant si es tracta d'entitats oficials com de corporacions privades?

—Si la societat no col·labora amb l'Estat, aquest fracassarà en embolicar-se en accions dirigistes. Perquè ningú pugui dir «l'Estat sóc jo», la societat ha de ser conscient de la seva responsabilitat quant a iniciatives, iniciatives enteses no solament com a incentiu sinó també com a co-prestació organitzativa i econòmica. La política del Ministeri de Cultura és clara a aquest respecte: cartes, concerts, convenis a firmar amb entitats que representin la societat, i no pas subvencions a aquelles activitats que haguessin merescut la gràcia de ser ateses. Repetiré, una vegada més, que el Director General de Música no està disposat a ser l'interventor general de la Música, puix que el meu centre directiu és inserit en un Ministeri que no vol ser-ho de mera gestió, sinó que s'obligi a anar a buscar el fet cultural —musical en el nostre cas— allà on es produeix, per donar suport a la imaginació d'aquells que el produeixen. El nostre problema consisteix a viure un «interin». En teoria, hom demana a l'Administració que no sigui paternalista; en la pràctica, diria que es mantenen els exemples d'una altra mentalitat, segons la qual se'ns demana que ho donem tot fet. —Ja que la base de tota labor musical de llarg abast és l'educació, en tots els seus graus, ¿considera convenient o inconvenient la dependència de l'ensenyança musical d'un

VIETA
és
ALTA FIDELITAT

altre Ministeri, concretament el d'Educació?
¿Hauran de correspondre a aquest departament unes possibles *missions pédagogiques* musicals o, per la seva naturalesa, hi cabria que fossin enquadrades a Cultura?

—No sóc qui per discutir la distribució de competències entre un Ministeri i un altre. Jo diria que l'educació musical no acaba ni comença allí on comença i acaba l'ensenyança musical. Aquesta última és d'exclusiva responsabilitat administrativa del Ministeri d'Educació i Ciència, el qual posseeix per enfocar-la una íntegra dotació pressupostària. La meua Direcció General sempre estarà disposada —i ja ho ha provat amb accions concretes— a donar suport a qualsevol labor que els conservatoris facin fora dels conservatoris: això és, que sigui dirigida a una extensió de l'educació musical que ultrapassi les dignes fronteres de l'ensenyança. Les orquestres dels conservatoris em semblen especialment idònies per a portar la música a col·lectivitats singulars, atípiques. ¿No hauríem de pensar que hi hagi música als asils, música per a associacions de veïns suburbials, a les presons? Un bon aprenentatge per al que aprèn des d'ensenyar allò que aprèn a qui en sap menys.

—Un problema musical ben conegut és l'escassetat d'orquestres simfòniques a Espanya i la vida difícil que porten les existents, a excepció de les dues formacions estatals de Madrid i la Ciutat de Barcelona. ¿Quins plans hi ha previstos, en aquest terreny i a quin nivell: adopció per l'Estat, subvenció fixa o ajuda a plans i programes concrets?

—Tal com t'he dit, ajudem la creació o consolidació dels conjunts de música estable a tot Espanya. S'hi compten, com importants focus de difusió musical, les orquestres simfòniques. Al pressupost d'aquest any hi ha una partida per invertir en la promoció d'orquestres no estatals que depenguin de corporacions locals. No es tracta pas que nosaltres entrem en l'economia de mante-

niment d'aquestes formacions, sinó en la dotació de concerts a càrrec seu. Les nostres dues condicions són: 1.ª, que els concerts no es realitzin sempre a les capitals, sinó davant de públics nous; i 2.ª, que algun d'aquests concerts sigui dirigit per joves batutes sense ocupació fixa. Sí, vull insistir en el fet que l'Estat pot i ha de promoció aquest tipus d'orquestres en una part, sense assumir-ne de cap manera la responsabilitat completa, ja que l'entorn geogràfic de cada orquestra implica en la seva promoció a les entitats respectives i a la societat que en rep els beneficis. L'Estat, sol ser acusat d'intervencionisme, a excepció de l'hora crítica de pagar. Comprenc que la situació deficitària de bona part d'entitats locals no els fa fàcil la tasca de foment de la música. Puix que la situació política s'orienta vers les autonomies, m'atreveixo a suggerir als seus responsables que les orquestres no intentin de proliferar en localitats inserides en un mateix ens autonòmic, sinó que es concentrin amb l'ajuda de totes aquestes localitats en una única orquestra que les serveixi totes. No mereix de portar el títol d'orquestra aquell esforçat conjunt —moltes vegades heroic— de professionals de la música que es reuneixen per donar un concert quan bonament els cau una remuneració per poder donar-lo. Els músics espanyols han de prendre consciència que no poden continuar essent els orquestradors d'un oci conjuntural i barat, ja que la societat espanyola es gasta molts més diners en divertir-se amb motius no musicals.

—El règim establert per a les orquestres simfòniques, serà extès a les de cambra i a grups especialitzats?

—La nostra sensibilitat respecte a la música de cambra queda provada amb la recent formació, dins de l'Orquestra Nacional d'Espanya, de l'Orquestra de Cambra Espanyola. —¿Com i de quina manera ha d'intervenir i pot intervenir la Direcció General de Mú-

sica en la vida i activitats de les bandes que, ben mirat, solen ser *substitutives* de les orquestres en ciutats com Madrid o Barcelona? ¿No seria millor de convertir-les en orquestres o en orquestres-bandes i reservar la segona condició únicament a certs actes o festes que per la seva mateixa índole aconsellin l'ús de *banda* i no d'orquestra?

—El problema de les bandes és susceptible d'enfocaments diversos, segons l'àrea a què les bandes pertanyin. En determinades àrees les bandes són preferentment espectacles, ornament, i penso per tant que la Secretaria d'Estat de Turisme potser no hauria de ser insensible a aquest fenomen. Però hi ha altres àrees en què les bandes són un element d'educació musical del poble, de concert en el més alt sentit del terme, que excedeix a la realització sonora: concerts de diversos estaments socials, de generacions diverses. No crec, per tant, que la reconversió de banda a orquestra hagi de ser un plantejament generalitzat per a tot Espanya. Quant a l'òpera, vaig a dividir les qüestions en diversos apartats. El primer es refereix a Madrid i, com és inevitable, toca l'assumpte fantasmagòric del Teatre Reial, el més irreal de tots els teatres operístics del món. Sàpigues que he tractat detingudament aquesta qüestió fonamentant-me en situacions verídiques, en possibilitats tècnicament comprovades i fins en càlculs econòmics precisos. La síntesi del meu pensament sobre el particular és molt clara. Es tractaria d'una operació esglaonada consistent en les següents accions:

- a) Construcció d'una sala de concerts, àmplia funcional i democràtica que Madrid no té, diguin el que vulguin.
- b) Reconversió del Reial a allò que sempre fou i per a la qual cosa té excel·lents condicions; és a dir, en teatre de l'òpera.
- c) Mentre es porten a terme aquestes operacions, organització del Teatre de la Zarzuela, pràcticament estatal, com a teatre

líric de Madrid. Modest, si es vol, però suficient per a omplir el buit existent i posar en marxa allò que demà fóra «contingut» del Teatre Reial de l'Òpera.

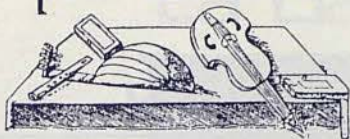
—¿Es proposa de la Direcció dur a terme un pla anàleg en totes o en algunes de les seves parts?

—Ardua qüestió. L'opinió pública ha de replantejar el problema del teatre de l'òpera que, al meu entendre, ha estat falsejada en servei d'interessos prepotents, amb resultats musicals tan monòtons com pretensiosos. Torno a la meua formulació primera: en política, han de ser coberts els espais intermedis. Això és el que intentem amb la programació per a la pròxima temporada, que hem anunciat a la premsa, de nostre teatre líric al Teatre de la Zarzuela. En aquesta programació hi ha molta més òpera —amb la col·laboració de la Companyia d'Òpera Popular i de l'Escola Superior de Cant—, seguint així la pauta de l'operació pilot, de tan excel·lents resultats, denominada «Òpera per a la joventut». En les previsions presupostàries per a 1979 hem demanat la creació d'una orquestra estable de l'òpera. Ens movem per aproximacions a una meta final, per a la consecució de la qual comptem amb dos factors que només els malvolents estimaran secundaris: artistes i públic.

—Parli'm de *ballet*. La possibilitat d'un teatre d'òpera imposarà la necessitat de comptar amb una escola de ballet clàssic de la qual surti la formació necessària per atendre el Reial. ¿Preveu la Direcció la creació d'aquest *ballet* clàssic i de quina forma?

—Per a dates immediates preveig la creació d'un ballet clàssic de cambra que sigui el germen de ballet a què apuntes. La falta d'atenció a aquest món artístic ha fet, com a conseqüència, que aquest món estigui més que enredat: ni hi ha tots els que són, ni hi són tots els que hi ha. Primera missió: distingir.

pro musica

PATRONAT PRO MUSICA
DE BARCELONA
XX TEMPORADA MUSICAL

Dilluns, 12 i dimarts, 13 de juny de 1978, a les 21 h.

Dos excepcionals concerts de
**L'ORQUESTRA
FILHARMONICA DE MOSCOU**

amb els solistes

VLADIMIR KRAINEF, piano

VLADIMIR SPIVAKOV, violí

dirigits per

DMITRI KITAEYNKO

Programa dia 12

BORODIN: El Príncep Igor (obertura)

PROKOFIEV: Concert per a piano i orquestra núm. 3, op. 26

TXAIKOWSKY: Simfonia núm. 5 en mi menor

Programa dia 13

MUSSORGSKI: Albada sobre el riu de Moscou

TXAIKOWSKY: Concert per a violí i orquestra

RACHMANINOV: Simfonia núm. 2, en mi menor

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Venda de localitats a les taquilles del Palau de la Musica Catalana, de 17 a 21 h.

Preus especials per a estudiants

VIDA MUSICAL

BARCELONA. — Entre la Societat del Gran Teatre del Liceu i el senyor Joan Antoni Pamias, que durant tants anys ha ostentat l'Empresa del primer coliseu líric d'Espanya, s'ha arribat a un acord que és considerat molt favorable.

En força d'aquest acord, des de primer de juny de 1978 actuarà en qualitat d'Empresa del Liceu la Societat Mercantil «ESPACIOS ESCENICOS, S. A.» (inspirada i administrada pel senyor Pamias), que té el projecte de donar gran activitat a l'habitual labor artística del Liceu, tot procurant que aquest gran coliseu barceloní compleixi àmpliament la funció artistico-cultural que en motivà la construcció en el llunyà 1847, el qual —gràcies a l'esforç i a les aportacions dels senyors accionistes de la Societat del Gran Teatre del Liceu— ha pogut subsistir fins als nostres dies sense haver deixat mai de figurar entre les institucions artístiques de màxim rang entre totes les existents.

En actualitzar les estructures de la citada Societat, ha estat posat en pràctica —en forma harmònica i de plena eficàcia— l'anhel repetidament manifestat: que el magnífic teatre de la Rambla assolís un més ampli ventall de possibilitats artístiques, amb una programació anual de més representacions que no pas les habitualment ofertes i obtenir, així, majors nivells i la consecució de noves i ambicioses metes artístiques, puix que amb més nombre anual de funcions serà possible d'oferir no solament diversos gèneres teatrals, sinó també l'organització de funcions especials; amb què quedarà assegurada la pretensió que anima la Societat del Liceu i l'Empresa: que Barcelona, en totes les classes i estaments, vegi sempre en el Liceu el local «de tots», sempre obert a les més variades inquietuds estètiques.

En fer pública aquesta decisió, la Junta de Govern d'aquesta Societat i l'Empresa creuen donar una feliç notícia a Barcelona, que veurà des d'ara degudament potenciat aquest antic però sempre vigorós Teatre, que ara més que mai vol ser un símbol de la culta i laboriosa Ciutat Comtal.

XXV ANIVERSARI DE L'ORFEO LLEIDATÀ. — El passat dia 18 de maig varen inaugurar-se, en el magnífic local de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, els actes commemoratius de la represa, sota la direcció de Lluís Virgili, de les activitats de l'Orfeo Lleidatà. El significat d'aquestes activitats i d'aquesta institució, tan arrelada en la vida lleidatana i en la catalana en general, fou glossat pel pregó pronunciat per Oriol Martorell. L'acte finalitzà amb un breu recital a càrrec del propi Orfeo Lleidatà i amb el cant dels «Segadors», entonat per tots els assistents.

SEMINARI DE DESCOBERTA DE REPERTORI. — El passat dia 20, i a Terrassa, va celebrar-se l'anunciat «Seminari de descoberta de repertori» que, com en anys anteriors, fou organitzat pel SOC (Secretariat dels Orfeons de Catalunya/Moviment Coral Català). En aquesta ocasió, el temari del repertori «descobert» se centrà (amb l'excepció d'un motet de Ferran Sors, del qual enguany es commemora el bicentenari del seu naixement) sobre la música contemporània: Schoenberg, Stravinsky, P. Donostia, Poulenc, Mac Dowell, Krenek, Homs, Civil, Thompson, Bards, Distler, Matilde Salvador, Vic Nees, Theodor Antoniou, Reznicek, etc. Presentaren i dirigiren les obres, entre d'altres, Joan Casals, Angel Colomer i del Romero, Josep Anton Huguet, Oriol Martorell, Oriol Ponsa, i Josep Viader.

La Llave de Oro

Construeix a tots
els indrets de Barcelona

i li ofereix el pis
de màxima qualitat,
que s'ajusti al seu pressupost.

La Llave de Oro

Més de 30 anys d'experiència en la construcció de pisos

P. Manuel Girona, 62 • Tel. 204 30 54 • BARCELONA-34

PIANOS. En J. L. ALBERDI encontrará los últimos modelos y las más famosas marcas: **BECHSTEIN, YAMAHA, OTTO-BACH, KEMBLE, LUDWIG-MEISTER, GUNTHER, ZIMMERMANN, BRØDR. JØRGENSEN**

ORGANOS. En J. L. ALBERDI, la más grande variedad de órganos de las principales marcas: **LOWREY, HAMMOND, ELKA, JEN.**

ALTA FIDELIDAD - T.V. COLOR - SONIDO INDUSTRIAL - LUZ ESPECTACULAR.

J. L. ALBERDI dispone de las más modernas salas de demostración, atendidas por técnicos especializados.

J. L. ALBERDI, un nombre que suena a música.

J. L. ALBERDI, una tradición en música, que desde su fundación en 1.880 se ha preocupado siempre en ofrecer a los profesionales y aficionados los mejores productos a nivel nacional e internacional.

Venga a vernos, J. L. ALBERDI es, sobre todo, un equipo de expertos profesionales que está a su servicio.

En J.L. ALBERDI encontrará todo lo necesario para hacer y escuchar buena música.

JL Alberdi

BARCELONA

Príncipe de Asturias, 8 bis - Tels. 228 98 45 - 227 09 32

MADRID

Galileo, 26 - 30 - Tels. 448 85 64 - 448 86 64

TARRASA

San Pedro, 12 - Tel. 788 83 58

FESTIVAL DE MUSICA ANTIGA DE BARCELONA

8, 12 i 15 de juny de 1978

Organitzat per CORAL CARMINA i COLLEGIUM MUSICUM DE CATALUNYA, amb el patrocini de l'OBRA CULTURAL de la CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

Dijous, 8
21.30 h.

DULCIS HARMONIA
DE BARCELONA

Dir.: JOAQUIM PROUBASTA

Obres de Mudarra, Narváez, Valderrábano, Morales

Dilluns, 12
21.30 h.

COLLEGIUM MUSICUM
DE CATALUNYA

Dir.: SERGIO SIMINOVICH

Obres de Vivaldi, Rameau, Lupo, Morley, Jenkins, Ford, Brade, Boismortier, Mozart

Dijous, 15
21.30 h.

CORAL CARMINA
Dir.: JORDI CASAS

COLLEGIUM MUSICUM
DE CATALUNYA

Dir.: SERGIO SIMINOVICH

Obres de Monteverdi, Buxtehude, Bach

MONESTIR DE PEDRALBES

PREU DE LES ENTRADES: 150 ptes. - Estudiants i jubilats: 50 ptes. - Abonament als tres concerts: 300 ptes.

VENDA DE LOCALITATS: A les taquilles de la Pl. de Catalunya. I al mateix Monestir de Pedralbes els dies de concert, a partir de les 20.30 h.

LO CONSEGUIMOS
Superar al 127... Con otro 127,
por supuesto.

SEAT PRADES

BARCELONA

BOLIVIA, 99
TEL. 246 04 07

CALVET, 6
TEL. 228 81 51

BERLIN, 15
TEL. 250 83 05

CERDEÑA, 261
TEL. 207 25 02

MATARO - GRANOLLERS - BADALONA

DISCOS

SAINT-SAËNS: Simfonia núm. 3, en do menor, op. 78 / E. Power Biggs, orgue. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Eugene Ormandy/CBS S 61914.

Es del tot nefast el fet consumat de les «classificacions» solemnes i estrictes. En moltes d'ocasions el prototipus, el tòpic, el lloc comú, la mateixa metodologia encarcaren les figures i els fets històrics. No cal dir, els processos culturals. La música és potser un dels aspectes més rígids i més difícils de «desxifrar», per les seves connotacions històrico-socials i la poca atenció en l'estudi posterior conseqüent. Aquesta generalitzadora introducció té un punt concret de referència davant la figura d'un compositor com Camille Saint-Saëns (1835-1921). I un dels aspectes humans i artístics d'aquest personatge, sovint mal comprès, és la seva amistat i vinculació amb Liszt, al qual conegué a la classe de composició d'Halévy, al conservatori parisenc. L'aspra del seu caràcter i l'academicisme de la seva música, ha fornit a les generacions posteriors un prejudici força desfavorable. L'hora de la revisió —sobretot a França— ha posat de relleu la seva vàlua i aportació essencial al desenvolupament de la música francesa en un període de plena exaltació i canvi. Si gràcies a la iniciativa de Liszt l'òpera «Samson et Dalila» havia estat estrenada a Weimar (1877), és també la figura del compositor i intèrpret hongarès que suscita la tercera de les seves simfonies. Aquesta obra, escrita l'any 1886 —dedicada precisament a Liszt, que morí mesos després de la seva estrena— és una de les més conegudes de la seva producció simfònica. D'entrada, sobta per la profusió i densitat orquestral i el paper protagonista de l'orgue. És remarcable, també, per la seva estructura de dos grans moviments que comprenen un allegro i un andante d'una part i un scherzo i final de l'altra. La versió d'Ormandy, amb la seva Orquestra de Filadèlfia, és brillant i eloqüent, tal com demana l'esperit de l'obra.

BRAHMS: Peces pianístiques, op. 117, 118 i 119 / Dmitri Alexeev, piano / EMI 065-002829.

Aquest disc comprèn els deu Intermezzi continguts en les tretze peces per a piano que configuren les opus 117, 118 i 119. Les altres tres (Balada en sol menor, romança en fa major i rapsòdia en mi bemoll) es troben intercalades dins aquest conjunt pianístic, que contribuï de forma essencial al vocabulari harmònic de la variació. Pel fet mateix d'ésser les darreres obres per a piano de Brahms, són resum i síntesi de la seva concepció davant d'un instrument que —entre la transició beethoveniana i els nous camins de Weber i Schönberg— estableix tot un món d'infinites i sorprenents possibilitats.

Un to persistent de melangia, una angoixa constant que malda per a romandre al fons de l'expressió i un pessimisme tardoral, caracteritzen aquestes breus i concises peces per a piano. El compositor crea una atmosfera concreta, amb un llenguatge expressiu i contingut alhora, però amb un domini absolut i una dosificació dels recursos instrumentals. Una visió molt exacta, acurada i sorprenent ens és donada amb encert a través de l'enregistrament de Dmitri Alexeev. Aquest jove intèrpret rus (trenta-un anys) s'imposa pel seu domini i facultats fora de tota generalització. Deixeble de Bashkirov al Conservatori de Moscú, es revela com un intèrpret consumat en conquerir el primer premi del Concurs de piano de Leeds. Rebé successivament els premis Marguerite Long (París), Georges Enescu (Bucarest) i gran premi Txaikowski de Moscú. En aquest moments, Dmitri Alexeev figura entre els grans intèrprets de la darrera generació europea, tot aconseguint, any rera any, un prestigi justificat per les seves interpretacions. D'altra banda, l'inici d'una sèrie d'enregistraments han confirmat la seva capacitat sensitiva i la validesa d'una tècnica superada amb escreix per la intel·ligència sempre expressiva. — A. S.

GUIA DE CONCERTS

DATA	LOCAL	CONCERT
JUNY		
6, dimarts	21 h. Palau	Alicia de Larrocha, piano. P. Soler, Falla, Granados, Albéniz. (Associació de Cultura Musical.)
8, dijous	21.30 h. Monestir Pedralbes	Dulcis Harmonia. Mudarra, Narváez, Morales, Valderrábano.
12, dilluns	21 h. Palau	Orquestra Filharmònica de Moscou. Vladimir Krainef, piano. Dir.: Dmitri Kitaeynko. Borodin, Prokofiev, Txaikowski. (Patronat Pro Música.)
	21.30 h. Monestir Pedralbes	Collegium Musicum de Catalunya. Vivaldi, Rameau, Lupo, Morley, Jenkins, Boismartier, Mozart.
13, dimarts	21 h. Palau	Orquestra Filharmònica de Moscou. Vladimir Spivakov, violí. Dir.: Dmitri Kitaeynko. Mussorgski, Txaikowski, Rachmaninov. (Patronat Pro Música.)
14, dimecres	22 h. Pati Hosp. Sta. Creu	Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. «Polifonia renaixentista. Cançons tradicionals.» (JJ.MM.)
15, dijous	21.30 h. Monestir Pedralbes	Coral Càrmina. Collegium Musicum de Catalunya. Monteverdi, Buxtehude, Bach.
19, dilluns	20.30 h. F. Miró	Grup Instrumental Català. Música alemanya contemporània.
21, dimecres	22 h. Capella Hosp. Sta. Creu	Dulcis Harmonia. «Les escoles nacionals en la música hispànica del Renaixement.» (JJ.MM.)
28, dimecres	22 h. Pati Hosp. Sta. Creu	Jesús Rodríguez Picó, clarinet. Josep M.ª Escribano, piano. Banks, Guinjoan, Karolyi, Rogent, Rodríguez Picó, Santamaria. (JJ.MM.)
JULIOL		
5, dimecres	22 h. Pati Hosp. Sta. Creu	Cobla Municipal de Barcelona. Garreta, Serra, Moraleta, Boliart, Pahissa, Toldrà. (JJ.MM.)
12, dimecres	22 h. Pati Hosp. Sta. Creu	Ensemble Vocal Stéphane Caillat. Lassus, M. Haydn, J. Haydn, Schubert, Brahms, Strawinsky, Bartok. (JJ.MM.)
19, dimecres	22 h. Pati Hosp. Sta. Creu	Joan Llinares, violí. Ludovica Mosca, piano. Sonates de Brahms. (JJ.MM.)
26, dimecres	22 h. Pati Hosp. Sta. Creu	Mercè Puntí, M.ª Angels Sarroca, soprano. M. Garcia Morante, piano. Strauss, Ravel, Haendel, Vivaldi, Mozart. (JJ.MM.)

TEMPORADA 1977-78 - 6 de juny de 1978 - Núm. 19 - Edició de 5.000 exemplars.

Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3

Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

el gran acierto

EAU DE TOILETTE CUBS

LEGRAIN
PARIS

eau de toilette - atomiseur - parfum compact - spray deodorant

JAEGER-LECOULTRE

ARTE EN RELOJERIA DESDE 1833

EL EXTRA-PLANO DE PRESTIGIO